

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 95/2020
11.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Соње Павловић, Радослава Петровића, Биљане Синановић и Мирољуба Томића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Милорада Јовичића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Јовичића, адвоката Саше Левнајића, поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 147/19 од 18.04.2019. године и Кж3 17/19 од 01.11.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.02.2020. године, једногласно је донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Јовичића, адвоката Саше Левнајића, поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 147/19 од 18.04.2019. године и Кж3 17/19 од 01.11.2019. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 147/19 од 18.04.2019. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Панчеву, преиначена је пресуда Вишег суда у Панчеву К 30/18 од 14.12.2018. године, којом је окривљени Милорад Јовичић, поред осталог, на основу члана 423. тачка 2) ЗКП, ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, тако што је окривљени Милорад Јовичић, оглашен кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 3 године и 3 месеца.

Истом пресудом, на основу члана 87. у вези члана 246. став 7. Кривичног законика, према окривљеном је изречена мера безбедности одузимања предмета и то опојне дроге марихуане у количини од 475 грама нето масе, а на основу члана 264. ЗКП, окривљени је

обавезан да плати трошкове кривичног поступка у корист буџетских средстава суда, о чијој ће висини првостепени суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 17/19 од 01.11.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Милорада Јовичића, адвоката Саше Левнајића и пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 147/19 од 18.04.2019. године, је потврђена.

Против правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Кж3 17/19 од 01.11.2019. године захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Милорада Јовичића, адвокат Саша Левнајић, „због повреде одредаба Законика о кривичном поступку“, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји захтев и преиначи пресуду Апелационог суда у Београду Кж3 17/19 од 01.11.2019. године, тако што ће усвојити жалбу и окривљеног ослободити од оптужбе, из којих навода произилази да је исти поднет и против пресуде Апелационог суда у Београду Кж1 147/19 од 18.04.2019. године.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Милорада Јовичића, је неоснован.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости истиче „повреду одредаба Законика о кривичном поступку“, не опредељујући исту навођењем конкретне повреде закона у смислу члана 485. став 4. ЗКП. Међутим, из навода поднетог захтева произилази да се истим указује да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, јер су исте засноване на доказу на коме се према одредбама ЗКП не могу заснивати, означавајући при томе као незаконит доказ потврду о привремено одузетим предметима од грађанина Милорада Јовичића, ОКП ПУ ... од 13.01.2016. године. Према наводима захтева, у наведену потврду нису унети истинити подаци о месту проналаска кесе са марихуаном и у погледу тога у ком својству је окривљени потписао потврду о одузетим предметима, јер према мишљењу одбране, чињеница да је окривљени са лица места одвезен службеним полицијским возилом у просторије ПУ ..., где су му предочена права која у поступку има и издата потврда о привремено одузетим предметима, указује да окривљени предметну потврду није потписао као грађанин, иако је у потврди тако наведено. У вези са тим, бранилац окривљеног посебно истиче и начин поступања полицијских службеника са окривљеним приликом потписивања потврде наводећи да је

окривљени потврду о одузетим предметима потписао уз претњу да ће бити задржан у притвору уколико исту не потпише.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано бранилац окривљеног у захтеву указује да потврда о привремено одузетим предметима од 13.01.2016. године, и сви докази који су проистекли из наведене потврде, представљају незаконите доказе односно доказе на којима се одлука не може заснивати.

Из списка предмета се утврђује да окривљени Милорад Јовичић у тренутку потписивања потврде, није био осумњичено лице, већ је поступао као грађанин и према њему су предузимане радње на основу члана 147. ЗКП и овлашћења полиције из члана 286. став 1. и 2. ЗКП и спроведен поступак привременог одузимања предмета сходно члану 150. ЗКП, након чега је окривљеном издат примерак потврде о одузетим предметима, који је оверен и потписан без оспоравања садржине и без изношења примедби.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости, бранилац окривљеног истицао је и у жалби изјављеној против другостепене пресуде, а Апелациони суд у Београду, као суд трећег степена, је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и у образложењу пресуде је дао јасне и довољне разлоге за свој закључак да је потврда о привремено одузетим предметима од 13.01.2016. године, прибављена у законито спроведеном поступку и сачињена у складу са законом и на истој се може заснивати пресуда (страна 3. став 4. и 5 и страна 4. став 1. и 2.), које разлоге Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Надаље, у поднетом захтеву бранилац окривљеног наводи питања на која, према ставу одбране, нижестепени судови нису дали јасне разлоге у својим одлукама и на тај начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, док осталим наводима захтева оспорава и полемише са обављеним ДНК вештачењем, чиме указује на порешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Међутим, Врховни касациони суд се у оцену изнетих навода браниоца окривљеног није упуштао, јер битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно утврђено чињенично стање, не представљају законом дозвољене разлоге у смислу члана 485. став 4. ЗКП за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

У наводе захтева, којима бранилац указује на поступање овлашћених службених лица органа унутрашњих послова према окривљеном на лицу места приликом проналаска кесе са опојном дрогом, не наводећи при томе која повреда закона је учињена оваквим поступањем радника полиције, а која, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП може бити дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости, Врховни касациони суд

се такође није упуштао, обзиром да приликом одлучивања о захтеву није овлашћен да процењује коју повреду закона је бранилац имао у виду приликом подношења захтева.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Андреа Јаковљевић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић